

zeichnungen phoinikischer Herkunft gibt": van de mythische namen waarschijnlijk alleen *Acheron*, *ADONIS*, *GRYPS*, *IKAROS* (*IKARIOS*), *Kimmerioi*, *Kabiroi*, *KADMOS*, *MELIKERTES*, *MINOS*, *Nektar*, *TYPHON*, van „Kultbezeichnungen" *Baitylos*, *Linos*(*lied*) en misschien *Megaron*. Ook hypothesen als die van *GARDNER*, die de sagen van *PROMETHEUS* e. a. en ook de Orphische mysteriën uit de religieuze overlevering van eene vóór-Arische, Kanaänitische bevolking in Hellas afleidt, hangen te zeer in de lucht, dan dat men er op voort zou kunnen bouwen.

Zoo zou ik verder kunnen gaan. Hoe weinig echter dit alles met de vooratgaande uiteenzettingen in strijd is, blijkt wel het duidelijkst hieruit, dat *GRUPPE*, die in zijne vermelding der zooveen genoemde werken zich voor hunne zwakke zijden niet blind toont, desniettemin spreken kan van eene op de meeste punten „fast durchgehende Kulturgemeinschaft der semitisch-griechischen Welt", die te duidelijker in het oog springt, naarmate onze kennis van de oude Oostersche volken in diepte toeneemt (*BURSIAAN'S Jahresber. CXXXVII*, 65): niet op het getal der vaststaande ontleeningen, maar op de veranderde beschouwing van het geheel komt het aan.

Dat door deze verandering van gezichtspunt ook in de opvatting der verdere Grieksche historie — gelijk ook in de beschouwing van het Romeinsche wereldrijk — wijziging komen moest, valt niet moeilijk in te zien, kan hier echter om des tijds wille niet nader uiteengezet worden. Alleen ten opzichte van die periode der oude geschiedenis, waarbij zich deze wijziging het sterkst openbaart, het Hellenisme, zij mij één opmerking gegund. Voor het classicisme, dat van het autochthone karakter der Grieksche